

ARA SÍ QUE L'HE FETA BONA!

David Navalón
il·lustracions d'Estrella Bascuñán

PREMI DE
NARRATIVA
INFANTIL **ENRIC**
LLUCH CIUTAT
D'ALGEMESÍ

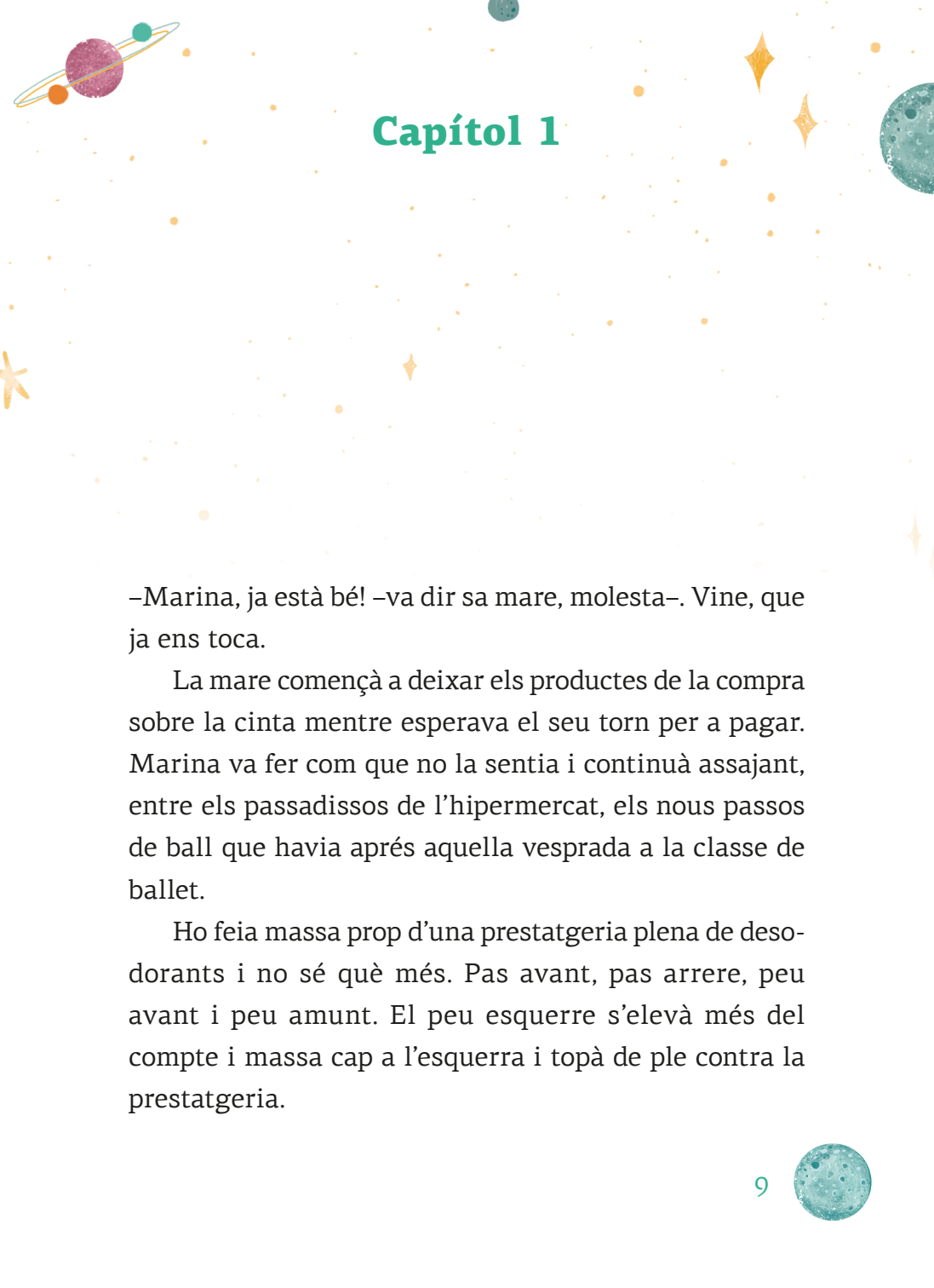
The background of the book cover is a dark blue night sky filled with numerous small yellow stars. In the upper left corner, there is a small planet with a ring system. In the upper right corner, there is a large, detailed illustration of a moon. The title is written in large, white, stylized letters with a red shadow effect. The author's name is in yellow, and the illustrator's name is in white.

ARA SÍ QUE L'HE FETA BONA!

David Navalón

il·lustracions d'**Estrella Bascuñán**

Capítol 1

–Marina, ja està bé! –va dir sa mare, molesta–. Vine, que ja ens toca.

La mare començà a deixar els productes de la compra sobre la cinta mentre esperava el seu torn per a pagar. Marina va fer com que no la sentia i continuà assajant, entre els passadissos de l'hipermercat, els nous passos de ball que havia après aquella vesprada a la classe de ballet.

Ho feia massa prop d'una prestatgeria plena de desodorants i no sé què més. Pas avant, pas arrere, peu avant i peu amunt. El peu esquerre s'elevà més del compte i massa cap a l'esquerra i topà de ple contra la prestatgeria.

Abans que el primer dels trenta desodorants i no sé què més tocara terra, Marina ja estava com una santa vora la falda de sa mare. Malauradament, la prestatgeria de santa no tenia res. Va impactar contra terra amb un esclafit ensordidor. Tots els productes s'escamparen rodant per tot arreu. A pesar d'això, el soroll dels pots metàl·lics quedà soterrat per la veu de la mare.

–Marina! Ara sí que l'has feta bona! Ja parlarem quan eixim! Arreplega-ho, ràpid!

Marina s'agenollà amb el cap cot, sense badar boca. Començà a recollir les desenes de desodorants que ara ocupaven mitja tenda. Algun pot encara rodava volent arribar a l'altra punta del passadís.

És una sort que, de vegades, les desgràcies duguen un caramel a la butxaca. Gràcies a estar agenollada buscant desodorants, els ulls de la xiqueta descobriren davall de la prestatgeria un llapis de color blanc. Com que no tenia amo, Marina se'l ficà en la butxaca de darrere del pantaló i continuà arreplegant desodorants.

No és que fora una mala xiqueta. Marina era simplement una xiqueta. Un poc més moguda que la resta, sí, però una xiqueta al cap i a la fi. A Marina, sobretot, podríem descriure-la amb dos adjectius: inquieta i curiosa.

L'adjectiu de curiosa venia del seu interès per qual-sevol novetat que apareguera en una conversa. Sabeu quina era l'última? El telescopi que va rebre pel seu aniversari. Al seu oncle Moisès li encanta l'univers i tot el que estiga relacionat amb les estrelles. Marina anava sempre darrere fent-li preguntes sobre l'espai. Vist el seu interès, el seu oncle acabà per regalar-li un telescopi. Des d'aleshores, allà tenim Marina cada nit observant la Lluna, aprenent sobre les estrelles i somiant que descobria nous mons.

L'adjectiu d'inquieta... bé, ja sabeu què va passar a l'hipermercat. Marina Lillo sempre estava en moviment. Només els seus pares podien donar fe que la seua filla de deu anys podia estar-se quieta durant més de vint minuts, quan dormia, i no sempre. Per sort per als seus pares, dos anys abans Marina havia descobert, i el seus pares ho agraïren, el ballet.

La curiositat va fer que s'interessara per la dansa. La inquietud donà testimoni que Marina havia nascut per a ballar. Sempre ballant, sempre movent-se al ritme d'una música que bé escoltava d'algun reproductor, bé taral·lejava o bé sentia dins del seu cap. Si acompanyava els pares a l'hipermercat, ella darrere ballant amb discreció. Si havien d'esperar en la cua del cinema, ella

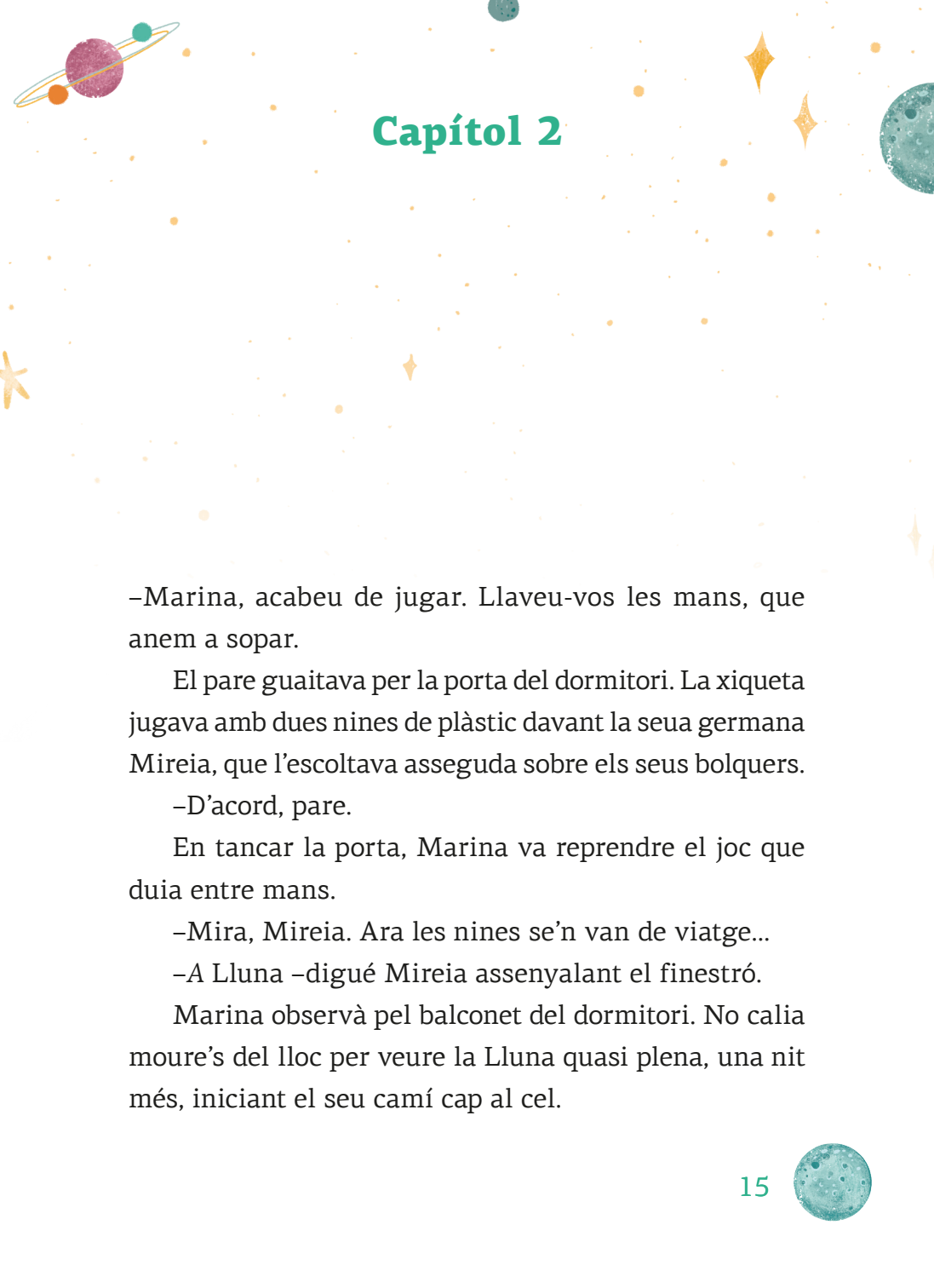

quieta en el seu lloc, però deixant escapar algun pas de ball dissimulat.

Així era Marina, inquieta i curiosa. Dues qualitats que acabarien per endur-se-la, no a la Lluna, sinó més enllà de les estrelles.

Capítol 2

–Marina, acabeu de jugar. Llaveu-vos les mans, que anem a sopar.

El pare guaitava per la porta del dormitori. La xiqueta jugava amb dues nines de plàstic davant la seua germana Mireia, que l'escoltava asseguda sobre els seus bolquers.

–D'acord, pare.

En tancar la porta, Marina va reprendre el joc que duia entre mans.

–Mira, Mireia. Ara les nines se'n van de viatge...

–A Lluna –digué Mireia assenyalant el finestró.

Marina observà pel balconet del dormitori. No calia moure's del lloc per veure la Lluna quasi plena, una nit més, iniciant el seu camí cap al cel.

–Sí, a la Lluna. Les nines eren astronautes. –Al cap li vingué un pensament–. Saps, Mireia? Uns astronautes de veritat estan ara mateix en la Lluna. La mare diu que després de sopar podrem buscar-los amb el telescopi.

Marina deixà les nines en terra i es va posar dempeus. S'apropà al telescopi, sempre preparat. Tancà l'ull esquerre per observar amb el dret. La Lluna va aparéixer gegantesca a través de la lent.

–T'imagines que estiguérem allí? –parlava més per a ella que per a la seua germana–. Ai, deixa'l, que el tiraràs!

Mireia també volia mirar. Havia agafat una de les potes del trípod que subjectava el telescopi i el balancejava cap a ella. Marina s'inclinà per agafar la mà de Mireia i fer-li soltar la pota del trípod. Amb el forcejament, Marina acabà caient de cul.

«Crac!»

Marina notà que alguna cosa es trencava davall d'ella. Es va palpar el cul. El bony allargat a la butxaca de darrere va fer que recordara la troballa d'aquella vesprada. Dels pantalons tragué una meitat del llapis blanc que havia trobat davall la prestatgeria. El va mirar amb atenció. Era un llapis de color com qualsevol altre, mal-

grat que tenia alguna cosa que el feia diferent. No sabia què exactament. Tal volta era... no podia explicar-ho, però era diferent. Semblava...

La mà de Mireia volent agafar el color la va traure del pensament.

–Per a tu. És màgic –se li ocorregué dir a la seua germaneta per a què deixara d’emprenyar.

Mireia agafà el color amb interès. Marina aprofità que la seua germana s’entretenia amb el llapis per continuar observant pel telescopi. La Lluna tornà a aparéixer per la lent. Els cràters, les ombres, la línia blanca que sobreeixia cap a dalt...

–Però què?

Marina separà el cap del telescopi. Observà la Lluna amb els seus propis ulls. No era fàcil d’endevinar, però efectivament una petita línia blanca com un fideu mal dibuixat sobreeixia cap amunt des de la Lluna. La línia continuava allargant-se i enrotllant-se com si perfilara el contorn de la Lluna.

–Com és possible?

La rialla de Mireia va fer que es girara.

–Sigut jo! –reia Mireia amb el llapis en alt.

–Com que has sigut tu?

–Lluna ara *mé* bonica.

–Vols dir què..? Però...! Ai, mare, ara sí que l’hem feta bona!

El semblant seriós de Marina va fer que la seua germaneta també es posara seriosa.

–Eborre? –preguntà Mireia pesarosa.

No esperarà a tenir consentiment. Mireia girà el llapis. Estirà el braç en direcció a la Lluna i usà la goma de l’extrem per esborrar.

Un calfred va recórrer tot el cos de Marina. La Lluna desapareixia davant dels seus ulls. La seua germaneta estava... No, era impossible. Un núvol! Clar que sí! Un núvol havia tapat la Lluna! Marina s’agafà amb força a la barana del balcó alhora que mirava atentament el cel. Res de res. Ni un núvol. La Lluna havia desaparegut. Va fer un bot i mirà de nou a través del telescopi. Res. La Lluna no hi era, enlloc.

–No pot ser! Mireia, què has fet? Has... has esborrat la Lluna! –La incredulitat de la germana major contrastava amb la diversió de la menuda–. No pot ser! És impossible! Ara sí que l’hem feta bona!

Marina caminava amb passos ràpids d’ací cap allà com si la resposta a aquell desgavell estiguera amagada en algun lloc secret del dormitori.

–La Lluna, la Lluna –repetia entre dents–. La Lluna!

–Pinte? –preguntà Mireia amb ganes d’ajudar.

Però Marina no sentia res més que el seu cap.

–És impossible!

–É màgic –va afegir Mireia amb el color en alt.

A continuació, allargà el braç apuntant al lloc que havia d’ocupar la Lluna. Movia la mà amb la finor d’una xiqueta de dos anys de vida. El cap de Marina negava el que estava veient. Entre les estrelles havia aparegut una línia corba blanca. Mireia dibuixava una nova lluna. Bé, la Lluna, la Lluna... De redona en tenia ben poc. Abans de retirar la mà, Mireia emplenà el cercle amb ratlles fetes amb traços ràpids. En acabar, contemplà el dibuix, un intent de Lluna, una taca blanca o més bé un colom esclafat. De seguida, començà a aplaudir-se ella mateixa.

–A Llunaaa!

–No, Mireia! D’això res! Això no és la Lluna, és una taca mal pintada!

Mireia observà més detingudament la Lluna i li donà la raó.

–A Lluna, no.

–Ara sí que l’hem feta bona! –Marina es posà les mans al cap–. Ens la carregarem!

Mireia, encara que no entenia massa bé què s’havien de carregar, li donà la solució.

